

06

LETO 39
DECEMBER 2025

POGLED PO SVETU

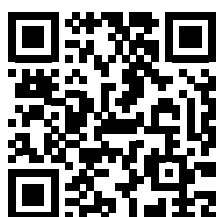
Misijonska obzorja

Upanje se ne rodi v hrupu,
ampak v tišini pričakovanja.

papež Leon XIV.

Beri
Misijonska
obzorja
na spletu

• Priprave na gradnjo
dekliškega dijaškega
doma v Ampitafa
na Madagaskarju

Zaključek svetega leta in sporočilo ljubezni

Na praznik Gospodovega razglasenja, 6. januarja 2026, bo papež Leon XIV zaprl svetoletna vrata in tako zaključil obhajanje jubilejnega leta z geslom »Romarji upanja«. Mnogi so romali v različne kraje, da bi bili deležni milosti, ki jih jubilejno leto podarja vernikom, ki želijo poglobiti svojo vero ter odpraviti svoje slabosti in napake.

Pokojni papež Frančišek je ob napovedi izrednega leta usmiljenja leta 2016 razmišljal tudi o rednem jubilejnem letu 2025, ki bo posvečeno upanju. Razmišljal je tudi o 2.000-letnici našega odrešenja, ko se bomo spominjali Jezusove daritve na križu, smrti in zmagovalnega vstajenja. Tri ključne besede za papeža Frančiška so bile: usmiljenje, upanje in odrešenje. Lahko torej upamo, da bomo v letu 2033 praznovali naslednje izredno sveto leto.

Prva apostolska spodbuda novoizvoljenega papeža Leona XIV z naslovom »Dilexit te« (Ljubil sem te) nam prinaša obrise smeri, po kateri nas bo vodil. To apostolsko spodbudo je načrtoval že papež Frančišek in sestavil okvirna poglavja, ki naj bi bila nekakšno nadaljevanje zadnje Frančiškove spodbude s podobnim naslovom »dilexit nos« (Ljubil nas je). Misel gre tako iz splošnega pojmovanja božje ljubezni na bolj konkretno in

osebno razsežnost. Na prvo mesto postavlja Jezusovo skrb za uboge in zapuščene. Papež Leon nas vabi, naj imamo po vzoru usmiljenega Samarijana tudi mi odprte oči, in naj bomo pripravljeni priskočiti na pomoč človeku v stiski. Pozorni naj bomo na mnoge različne obraze uboštva v današnjem svetu. Izziv vseh kristjanov in ljudi dobre volje mora biti skupna skrb, da kot usmiljeni Samarijan vsakemu priskočimo na pomoč, ne glede na barvo kože ali veroizpoved. Vsi moramo biti pripravljeni skrbeti za sočloveka. S tem papež postavlja v ospredje skupno misijonsko poslanstvo vseh v Cerkvi in nenehno skrb za ljudi v stiski.

Božični prazniki nas postavljajo pred veliko skrivnost božje ljubezni, ki pošilja svojega Sina za odrešenje vsega človeštva. Vsem voščim doživeto praznovanje te božične skrivnosti in obilo božjega blagoslova v novem letu 2026.

Želim vam prijetno branje,

Pavle Novak CM

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
<http://www.missio.si>
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.

Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovna zasnova: Jasna Andrić
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4400 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 2,00 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2026: 12 EUR, za tujino 23 EUR oz. 26 USD, 37 CAD, 37 AUD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: jaslice, Madagaskar

Vsako delo za reveže je božje delo

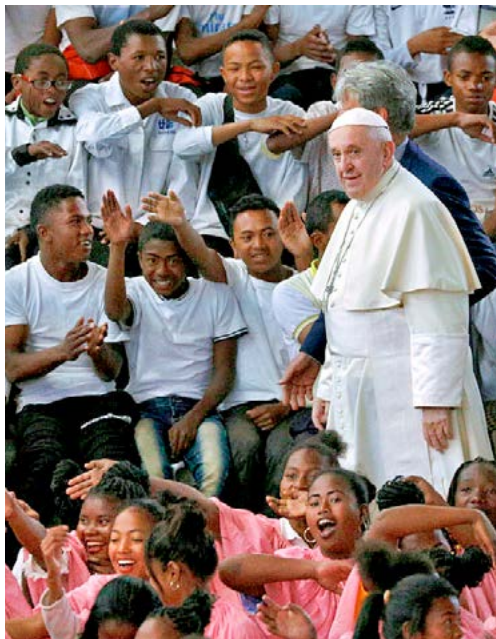
Pogovarjal se je dr. Robert Petkovšek

Ob 50-letnici mašniškega posvečenja smo se s Pedrom Opeko pogovarjali o njegovih začetkih, življenju med najrevnejšimi, viziji za prihodnost in sporočilu, ki ga njegovo delo prinaša svetu.

Kaj vam danes pomeni duhovništvo – po petih desetletjih vsakodnevnega služenja?

Duhovništvo je dar in milost, da služimo vsem bratom in sestram. Ob posvečenju sem si vzel Jezusa za zgled, da bom posnemal njegovo življenje. Samo Bog ve, koliko mi je uspelo. Duhovništvo me je navdušilo, da bom v Božjem imenu ljudi združeval, jih blagoslavljal in jim dajal upanje, da se vse težave lahko premagajo z ljubeznijo. Spoznal sem, da kot duhovnik nisem nad drugimi ali bolj popoln, duhovništvo mi je bilo dano kot milost, tega si sam nisem zaslužil. Kot duhovnik moram dvigati ljudi in jim odpustiti z božjim usmiljenjem, ker Bog odpusča preko nas. Kar daje veličino našemu duhovniškemu poslanstvu, sta božja ljubezen in usmiljenje, ki ga moramo deliti vsem ljudem brez izjeme. Bog ljubi vse ljudi, je večkrat poudarjal papež Frančišek. V duhovništvu moram imeti pogum govoriti resnico tudi takrat, ko je težko. Duhovnik je prerok, ki oznanja Božje Kraljestvo, ki se za tiste, ki hodijo za Kristusom, začne že tu na zemlji.

● **Pokojni** papež Frančišek je leta 2019 obiskal Madagaskar in Pedra Opeko

Letos obhajamo 400-letnico ustanovitve Misijonske družbe. Kako vas spremlja sv. Vincencij?

Sveti Vincencij je v revežu odkril Jezusovo obličje. Takrat se je njegovo življenje popolnoma spremenilo. Ustanovil je Misijonsko družbo, da bi člani Vincencijanske družine služili revnim. Spoznal je, da ne moremo ljubiti Boga in slediti Jezusu, če se ne približamo najbolj revnim in tistim, ki trpijo najrazličnejše krivice. Vincencij je bil zelo realen in duhoven človek, imel je velik čut za to, kaj je v človeškem srcu. Zato nas še danes vabi, naj prisluhnemo Božji Previdnosti, in naj bomo povezani med seboj kot pravi bratje v misijonskem poslanstvu. 400 let kasneje se moramo tudi mi odpreti v duhu in srcu ter pustiti Svetemu Duhu, da nas prenovi. Vztrajno moramo iskati nove poti, kako priti in se približati zapuščenim ljudem ter jim pomagati. To delo bo vedno aktualno in zahtevno, imeti moramo veliko evangeljske iznajdljivosti in vztrajnosti, tudi če ne vidimo takoj uspeha. Besede uspeh ne uporabljam, ampak pravim, da smo odkrili in šli v pravo smer. Sveti Vincencij je vedno prisoten v našem delu in naša univerza nosi njegovo ime!

● **Pedro** je v novembru obiskal rodno Argentino, kjer je obhajal zlato mašo

Vaše delo so večkrat primerjali z delom Matere Terezije. Kako sami razumete takšne primerjave?

Ljudje radi delo nekoga primerjamo z drugim. Karizme se ne primerjajo, dane so nam za služenje. Ljubezen, ki se odkrije v notranjosti vsake osebe, je najlepša in edinstvena avantura z Bogom. Vsako božje delo ima svoj edinstveni izraz, posebno če delaš v drugi državi, kjer moraš govoriti drugačen jezik in je drugačna kultura, mišljenje in razmere. Kar je vsem enako, pa je izvir karizme, ki prihaja iz Jezusovega življenja in evangelija. Vsako delo za reveže je božje delo, mi smo samo služabniki. Moč za vztrajanje v tej službi prihaja iz Eucharistije, evangelija in bratstva. Mater Terezijo sem zelo občudoval in bral njena razmišljanja.

Kako gledate na sodobni svet – na neenakost, migracije, okoljsko krizo?

Sodobni svet je razočaral ljudi, ki so mislili, da bo napredek prinesel več pravice, enakopravnosti in srečo. Danes se zavedamo, da smo krenili na stransko pot in smo dali več moči zunanjemu videzu in ugledu, prestižu in slavi. Manjka nam več resničnosti, iskrenosti in pravih vrednot. Kakšno protislovje je, da je v času, ko smo dosegli toliko napredka, že skoraj milijarda ljudi prikrajšanih za najbolj osnovne potrebe, kot so

hrana, pitna voda, zdravljenje, preprosto stanovanje in dostojno delo. Neenakost je danes velika krivica, ki jo moramo hitro zmanjšati, kar je popolnoma mogoče. Zaradi neenakosti gre toliko bratov in sester iz Afrike ter Latinske Amerike v bogate dežele. Iz južne poloble bežijo v razvite države misleč, da bo boljše. Ti ljudje umirajo v Saharski puščavi ali v morju, kar je sramota za cel svet, ki se ima za zelo humanitarnega. Kje so človeške pravice, kje je dostojanstvo vsakega otroka?

● **Pedro** s svojimi domačimi v Argentini

● **Na prvi šolski dan Pedro nagovori mlade**

Zaradi pohlepa uničujemo okolje, ki je bistveno za življenje. Egoizem in želja po večjem materialnem bogastvu sta nas popolnoma oslepila.

Slepi so tudi voditelji, ki hočejo podrediti druge narode in jim vladati proti njihovi volji. Oblast, moč orožja in pohlep po slavi so sprožili razne vojne po svetu. V začetku tretjega tisočletja smo mislili, da ne bo več vojn. Vse te sanje so danes zamegljene, malo pa je videti prave ljubezni, bratstva, iskrenosti, medsebojnega zaupanja in medsebojne pomoči ter solidarnosti.

Danes moramo biti trdni in močni v svojih idealih ter vrednotah, ker samo te vrednote nas bodo združevale in dajale veselje do življenja ter napredek vsem ljudem. To niso samo sanje ali utopija. Mi to živimo na smetišču že 36 let in še nadaljujemo naš boj za dostojanstvo vsakega človeka. Oaze upanja obstajajo v vseh narodih, ker je Božja ljubezen močnejša od vsake človeške zavisti in pohlepa.

Katere so največje nevarnosti za človeštvo danes in kje vidite znamenja upanja?

Nevarnost je pomanjkanje medsebojnega zaupanja. Nevarnost je tudi tretja svetovna vojna z atomskim orožjem. To bi bil skoraj konec naše civilizacije. Znamenje upanja pa vidim, ko v vsaki generaciji vstajajo mladi ljudje, ki se žrtvujejo za skupno dobro in pravičnost vseh državljanov na svetu. To upanje se mora

graditi na močnih temeljih in ne v oblakih. Upanje niso besede, je življenje, je konkreten zgled pravičnosti, ki ga živimo in dajemo ljudem, ki živijo poleg nas. Upanje je duhovni in človeški vsakdanji boj.

Kako doživljate svojo povezanost s Slovenijo?

Moje korenine so v Sloveniji. Kadar spontano molim, mi pridejo na misel najprej slovenske besede. In kadar pridem v Slovenijo čutim, da sem doma, med svojimi. Ko sem prvič prišel v Slovenijo leta 1968, sem bil presenečen nad lepoto narave in čistim okoljem. Slovenci so tudi zelo radodarni in znajo deliti ter si med seboj pomagati. To vidim vsakič, ko pridejo Slovenci na obisk v Akamasoa, saj vedno naredijo nabirko za pomoč tistim, ki živijo v pomanjkanju.

Kako bi nagovorili Slovence danes, še posebej mlade, ki iščejo smisel in svoje mesto v svetu?

Najprej, da bi se vsi Slovenci spravili med seboj. Spravo moramo želeli vsi, ki ljubimo Slovenijo. Poboje in krivice, ki so se zgodile po drugi svetovni vojni, moramo skupaj priznati, vsak svoje napake, in pokopati vse žrtve. Zgraditi moramo skupen mavzolej, kjer bi se vsak lahko poklonil svojim žrtvam.

Mladim bi iz srca svetoval, naj bodo pogumni, naj imajo vrednote in jasne cilje v svojem življenju ter naj se ne podrejajo nobenim ideologijam. Ne živimo samo za napredek ali za zabavo. Živimo tudi, da nekaj

● Maša v kamnolomu

ustvarimo. Živimo, da skupaj gradimo boljše življenje z vsemi, ki živijo okoli nas, tudi če so drugačnega mnenja ali nazora. Če nismo fanatiki in se spoštujemo, lahko skupaj delamo.

Ne sanjajmo, da bomo najprej delali dobro drugod, ker mislimo, da je lažje. Če nisi mogel v svojem domačem krogu, v vasi kjer živiš, živeti vrednote in ustvariti upanja ter medsebojnega zaupanja, potem ti bo težko to ustvariti drugod. Boriti se moramo proti zlu in vsemu, kar ruši medsebojno zaupanje, delati z močno vero in voljo za boljši svet in si prizadevati živeti v slogi, miru in ljubezni.

Po 50 letih mašniškega življenja – če bi se še enkrat odločali, bi izbrali isto pot?

V 50 letih mašniškega posvečenja sem doživel veliko lepih in močnih doživljajev. Imel sem tudi težke trenutke. Ko se mi je zdelo, da se vse ruši, sem zaradi Jezusa, molitve in toliko dobrih ljudi, posebno revnih, vedno vztrajal, ostal na poti ter se bojeval za skupno dobro in duhovno moč. Jezus nam je rekel: »Samo resnica vas bo osvobodila« (Jn 8,32). Ja, ponovno bi se odločil za isto pot, da ljudi združujem in blagoslavljam v njegovem imenu, da se zavedamo, da smo Božji otroci, vsi enakopravni in polni dostojanstva! Ko sem daroval prvo sveto mašo v Lanusu v Argentini sem bil prepričan, da je »vsak človek moj brat in moja sestra«. Po 50 letih duhovništva sem še vedno enako prepričan!

Kaj si želite za prihodnost Akamasoe?

Da se ljudje ne bi nikdar več vrnili nazaj na smetišče, kjer je vladala nevoščljivost, brezup, kraja in nasilje. Želim, da bi tisti, ki so živeli na smetišču in imajo danes dostojno življenje, pomagali drugim sorojakom in imeli sočutje z njimi. Želim, da bi bili vsi veriga resnice, dostojanstva, enakopravnosti in bratstva brez meja ter brez predsodkov. Da ne bi nikdar pozabili, da je življenje vsakdanji boj proti vsemu, kar človeku ubija dušo in telo. Želim, da bi evangelij, ki smo ga živeli tukaj med najbolj revnimi, zaplaval tudi drugod kot veter svobode duha in dostojanstva za vse ljudi v vseh narodih. Kot je rekel papež Frančišek, ko nas je obiskal leta 2019, naj se ta luč, ki je zasijala v Akamasoa, širi po celnem Madagaskarju in onkraj meja. ●

● Praznovanje 25. obletnice združenja Akamasoa

Prisotnost frančiškanov v Afriki

dr. p. Mari Osredkar, OFM

V zadnji številki smo našeli najpomembnejše redovne skupnosti v Afriki. Tokrat se bomo osredotočili na frančiškane. Acta Ordinis Fratrum Minorum, ki ga izdaja generalna kurija kot uradno glasilo reda, poroča, da je konec leta 2021 frančiškanski red (OFM) štel 12127 članov v 119 državah sveta. Od tega jih je 1303 bivalo v 32-tih afriških državah in na Bližnjem vzhodu.

Prva prisotnost manjših bratov v Afriki

Manjši bratje so prišli na afriško celino že v 13. stoletju. Sv. Frančišek se je srečal s sultanom Malikom al-Kamilom leta 1219 v Damietti (Dumyat) v Egiptu. Istega leta so njegovi bratje v Jeruzalemu ustanovili samostan sv. Odrašenika. Custodia Terrae Sanctae je zajemala Palestino, Sirijo, Libanon, Ciper pa tudi Egipt. Istočasno pa je sv. Frančišek poslal brate oznanjati evangelij med muslimane v Maroko. Berard iz Carbinija (Berardus a Carbinio), Peter, Oto, Akurz in Adjut so v Marakešu javno oznanjali Kristusa. Muslimanski vladar jih je dal zapreti, mučiti in obglaviti 16. januarja 1220. Različni viri poročajo o prvi stalni misijonski prisotnosti v Mozambiku. V mesto Beire so frančiškani prišli leta 1898 in do današnjih dni tam stalno delujejo.

Frančiškanske province v Afriki danes

Prva samostojna afriška frančiškanska provinca je bila St. Benedict the African, ustanovljena 1985 v Kongu. Takrat je to bil Belgijski Kongo in prvi belgijski bratje so tam neprekinjeno delovali od leta 1920. Ker je število bratov naraslo na 350, se je od nje pred desetimi leti odcepila nova provinca. Bratje se ukvarjajo predvsem s socialnimi projekti. V mestu Kolwezi, na jugu Konga, delujejo v projektu »Maison Kwetu«, kjer bratje otrokom brez doma nudijo zavetje in izobraževanje.

● **Frančiškani** zahodnoafriške province

Nered v svetu

dr. Matija Nared

Agencija Fides je objavila zanimiv prispevek kardinala Dominiqua Josepha Mathieua. Pred vami je povzetek njegovega pisma.

Sodobni svet: med kaosom in upanjem

Antonio Gramsci je v 30. letih prejšnjega stoletja zapisal, da stari svet umira in da se novi rojeva v mukah. In da je to tudi mračni čas, ki daje zavetje raznoraznim »pošastim«. Tudi danes je svet v podobnem obdobju zmede in preobrazbe. Velike sile ustvarjajo tako imenovani »svetovni red«, ki poskuša vzpostaviti neko ravnovesje, v praksi pa to pomeni, da najmočnejši določajo pravila igre.

Konec koncev težava ni v narodih, rasah ali religijah, ampak v želji po moči, ki vodi v nove konflikte. To sproža krize in vojne, ki pogosto povzročijo globalni kaos. Ljudje pa vendarle pričakujemo, da bo prevladalo pravo, ne sila – naj bo vojaška, ekonomska ali politična. Države bi morale skrbeti za svobodo, razvoj in dostojanstvo svojih prebivalcev. To je njihova naloga.

Čeprav je Ustanovna listina OZN leta 1945 razglasila vojno za nezakonito, se vojne dogajajo še danes. Razlog je prizadevanje držav za regionalno ali globalno prevlado. Sistem držav, ki temelji na suverenosti in vplivnih območjih, pogosto nasprotuje humanitarnim načelom in pravici do mednarodnega posredovanja. Tekmovanje za moč povzroča ljudem nepotrebno trpljenje.

Svet doživlja v današnjem času velik premik – od enopolarnosti k večpolarnemu nesimetričnemu

Leta 1992 so se v Egiptu samostani osamosvojili od Kustodije Svete dežele (v Egiptu ji pripada le še samostan v Murski) in je bila ustanovljena provinca Holy Family. Danes ima okoli 90 članov, ki živijo v 23 skupnostih. Njihove najpomembnejše postojanke so Kairo, Aleksandrija, Asyut in Luxor. Delujejo na župnijah in imajo šole, v katerih je večina dijakov muslimanov.

V Južni Afriki se provinca imenuje Our Lady Queen of Peace. Tja so prišli frančiškani iz Irske, Anglije in Nemčije v poznih 30-tih letih prejšnjega stoletja. Polnopravna provinca je bila v Južni Afriki ustanovljena leta 2009.

V Togo so v petdesetih letih prejšnjega stoletja prišli frančiškani iz Francije. Provinca Učlovečene Besede je bila ustanovljena v prvih letih tretjega tisočletja; razteza se tudi v sosednje države Benin, Slonokoščena obala, Ghana in Burkina Faso. Danes ima približno 100 bratov, vsako leto pa vstopi v noviciat med 5 in 10 fantov. Bratje imajo župnije, pa tudi šole, na primer gimnazijo sv. Antona Padovanskega v Hanoukopeju in Lomeju. Provinca skupaj z drugimi redovi skrbi za bogoslovje. Frančiškani živijo v uboštvu, bratstvu in opravljajo apostolat v kontekstu afriške kulture. Svojemu delu dajejo socialni-pastoralni poudarek: pomoč revnim, izobraževanje, poklicno usposabljanje.

Na vzhodu Afrike je provinca po imenu St. Francis, ki je 2023 imela 131 članov. Provinca ima sedež v Nairobiju v Keniji, bratje pa delujejo še v Tanzaniji, Ugandi, Ruandi, Burundiju, Malaviju in Zambiji. Poklicev imajo veliko. Na primer, leta 2016 je noviciat začelo 10 mladih bratov, leta 2019 jih je bilo 8; postulantom pa kar 28. Leta 2021 je bilo na začetku noviciata preobelečenih 15 mladih Afričanov. V letu 2025 pa so se v provinco Marijinega Brezmadežnega spočetja povezali tudi frančiškani na Madagaskarju in Mauritiusu.

Razlogi za optimizem

Poleg omenjenih provinc imajo frančiškani v Afriki tudi kustodije, fundacije in manjše samostojne skupnosti, v katerih bratje delujejo. V čedalje večji večini so redovniki v Afriki domačini in razveseljivo je visoko število mladih, ki z navdušenjem vstopajo v noviciat in želijo delati v Gospodovem vinogradu kot Frančiškovi bratje. ●

● **Tudi** ločevanje smeti je lahko vir preživetja

svetu. A dokler bodo države vlagale predvsem v vojsko in ne v razvoj ali mir, stabilnosti ne bo. Vrednote, ki so dobre za ene, niso nujno dobre za vse. Zato globalni red potrebuje več modrosti, dialoga in spoštovanja človekovega dostojanstva – ne pa vojne.

Tudi misleci, kot je bil H. G. Wells, so opozarjali, da je za svetovni mir nujna globoka politična in ekonomska preobrazba, ki bi morala biti skrbno načrtovana. Tak globalni pristop zahteva pogum, vztrajnost in jasen cilj.

Čeprav so Združeni narodi prispevali k vzpostavitvi pravičnejšega sveta, se zdi, da je OZN danes v krču. Na eni strani zagovarja zatirane narode in si prizadeva ohranjati demokratične vrednote, na drugi pa se pogosto spopada z nasprotujočimi si interesnimi skupinami, ki izkoriščajo pravico veta, da blokirajo odločitve, ki bi lahko negativno vplivale na njihove interese.

Podlaga razvoja je dostojanstvo ljudi, ne interesi velikih sil

Papež Leon poudarja, da so odločitve v svetu pogosto posledica moči in gospodarskih interesov, ne pa posledica branjenja dostojanstva ljudi. Janez Pavel II. je leta 2004 opozoril, da sta mir in mednarodno pravo neločljivo povezana, ter pozval k novemu svetovnemu redu, ki bi presegal omejitve institucij, nastalih po drugi svetovni vojni (OZN, IMF, Svetovna banka). Ta novi red naj bi temeljil na solidarnosti, pravičnem razvoju in dostojanstvu vseh ljudi.

Tudi papež Francišek je zagovarjal prehod v podoben nov razvojni model: od vojaškega kopičenja, fosilnih goriv in finančnih spekulacij k pravičnejši, zeleni in vključujoči ekonomiji. Nov svetovni red bi moral odpravljati revščino, korupcijo in izključevanje. Po njegovem naj kristjani in vsi ljudje dobre volje pri svojem ravnanju upoštevajo naslednja štiri merila: vključevanje izključenih, skrb za najšibkejše, skupno dobro in skrb za stvarstvo.

Svet mora opustiti miselnost enopolne prevlade, ki povzroča globalne napetosti. Večpolarnost lahko vodi k večjemu mednarodnemu ravnovesju. Pri tem pa niso pomembne samo vlade, ampak tudi državljani. Avtor opozarja na nevarnost naraščajočega avtoritarizma, ki ogroža človekovo dostojanstvo.

Kristjani smo poklicani, da sodelujemo pri oblikovanju pravičnejšega svetovnega reda – z molitvijo, dobrotlostjo in delovanjem. Cerkev dojema globalni red kot del Božjega načrta. Že papež Benedikt XV. je pozival države, naj se oblikujejo v »družino narodov«. Cerkev želi biti zgled bratstva in miru. Po nauku Cerkve je Cerkev univerzalna, ni vezana na noben politični ali ekonomski sistem, zato lahko deluje kot most med narodi, v ozadju pa sta vedno posamičen človek in njegovo dostojanstvo. Načelo solidarnosti ščiti svobodo skupnosti in preprečuje nastanek centralizirane svetovne vlade (ali nadvlade).

Na koncu kardinal poudari pomen poslušanja – med ljudmi, narodi in v Cerkvi. Poslušanje gradi zaupanje, omogoča dialog in pomaga prepoznati delovanje Boga v svetu. Vsi smo povabljeni, da tam, kjer smo, pomagamo graditi pravičnejši in mirnejši svet.

(Povzeto po: *Fides.org*, 30. 9. 2025) ●

Obnoviti poslanstvo upanja

Povzetek misijonske poslanice papeža Frančiška 2025 – 3. del

Še enkrat se bomo posvetili papeževi misijonski poslanici za leto 2025. V tretji točki nas papež Frančišek vabi, da kot kristjani obnovimo upanje v tem raztresenem in ranjenem človeštvu.

Velikonočna duhovnost

Sveti oče ob koncu poslanice ponovno usmeri svoj pogled na Kristusa in poudari, da moramo v sebi obnoviti velikonočno duhovnost. Krščeni smo v Kristusovo odrešilno smrt in vstajenje, v Gospodovo veliko noč, ki zaznamuje večno pomlad zgodovine. Torej smo »pomladni ljudje«, s pogledom vedno polnim upanja, ki ga delimo z vsemi, ker v »Kristusu verujemo in vemo, da smrt in sovraštvo nista zadnji besedi« o človekovem bivanju. Ravno iz velikonočnih skrivnosti, ki se udeležujejo v bogoslužju in zakramentih, nenehno zajemamo moč Svetega Duha za delovanje na prostranem polju evangelizacije sveta. Vstali in poveljani Kristus je globok vir našega upanja. Ne bomo brez njegove pomoči, da bi izpolnili poslanstvo, ki nam ga je zaupal.

● **S človeško** toplino ogrevamo svet, copyright VaticanMedia

● **Izvršujemo** dejanja upanja v tem svetu, copyright VaticanMedia

Molitev, prvo misijonsko dejanje

Misijonarji upanja so možje in žene molitve, kajti človek, ki upa, je človek, ki moli. Ne pozabimo, da je molitev prvo misijonsko dejanje in obenem prva moč upanja. Z molitvijo ohranjamo živo iskro upanja, ki jo je Bog prižgal v nas, da bi postala velik ogenj, ki razsvetljuje in ogreva vse naokrog, tudi s konkretnimi dejanji in gestami. Evangelizacija je vedno skupnostni proces, ki gradi krščanske skupnosti. V sodobni družbi pripadnost Kristusu ni nikoli enkrat za vselej pridobljena resničnost. Misijonsko delovanje zahteva spremljanje krščencev do zrele vere v Kristusa. Papež se zahvaljuje vsem in spodbuja otroke, mlade, odrasle in ostarele k dejavnemu sodelovanju v evangelizaciji s pričevanjem življenja, z molitvijo, žrtvami in velikodušnostjo.

Naj luč krščanskega upanja doseže vse ljudi

Drage sestre in dragi bratje, obrnimo se na Marijo, Mater Jezusa Kristusa, našega upanja. Njej zaupajmo željo tega jubileja in vseh prihodnjih let: »Naj luč krščanskega upanja doseže vsakega človeka kot sporočilo Božje ljubezni, ki je namenjeno vsem! Naj bo Cerkev zvesta priča tega oznanila na vseh koncih sveta!«.

Originalno besedilo poslanice je v celoti objavljeno na spletni strani MSS.

Konec misijonov?

Leta 1975 pisal Franc Sodja

Cilj misijskega dela je – dati življenje mladi Cerkvi in jo usposobiti za samostojno življenje. Če je ta cilj dosežen, potem naj misijonarji prepuste mlado Cerkev domačinom, ki so za to že usposobljeni, in gredo spet na novo gradit tja, kjer je ledina še nezorana.

Tudi mlade Cerkve naj pošiljajo misijonarje

Še več: tudi mlade Cerkve morajo na misijsko delo. Če je bil na drugem vatikanskem koncilu tako močno poudarjen stavek: vsa Cerkev je misijonarska, potem mora biti misijonarska vsaka celica, torej tudi mlada krajevna Cerkev. V tem smislu je rekel na svojem obisku v Afriki Pavel VI.: »Odslej boste Afričani svoji lastni misijonarji. Pomoč, ki vam bo prihajala od drugod je seveda vam še potrebna. Sprejmite to pomoč z ljubeznijo in spoštovanjem in pametno jo vključite v svoje pastoralno delo.« Te besede so izzvale komentarje. Med njimi tudi prenašane, češ da iz krščanskih dežel misijonarjev Afrika več ne potrebuje. Afriški škofje so bolj realni in to pomoč nujno prosijo. Gotovo pa prehajamo v prehodno dobo, ko se ves misijski svet iz misijonarskega

področja spreminja v svet mladih Cerkva. Lepo je to izrazil p. Arrupe, general jezuitov: »Prvo stran evangelizacije Afrike so popisali skoraj izključno neafriški misijonarji. Drugo stran, katero pišemo danes, bodo v skupnem sodelovanju pisali eni in drugi. Tretjo stran pa bodo v prihodnosti pisali Afričani sami.«

V prihodnosti, ne še danes

Malo je treba poznati misijsko »geografijo«, pa človek ve, kako je prenašljena sodb: misijona je konec. Nekdanjega misijona, ki so ga na kakem ozemlju imeli v zakupu posamezni redovi, je konec. Nova doba nujno zahteva, da tudi misijonarji čim hitreje pomagajo domačim Cerkvam na noge in jih osamosvojijo. A da bi bil ves misijski svet že na to pripravljen, more reči samo tisti, ki misijskega položaja ne pozna. Prišel pa bo čas, ko bo tudi ta način skupnega misijskega dela tujih in domačih misijonarjev dosegel svojo dozorelost. Kdaj? Ponekod prej, drugod kasneje. To je v vednosti Božje previdnosti. Mi samo ne smemo prehitovati Božjih korakov in ne narekovati Svetemu Duhu svojih prenašanih načrtov, pač pa spoznavati znamenja časov. In ni dvoma, da je prav zdaj čas hitrega in intenzivnega dela. Zato je čas misijonarjev, tudi tujih misijonarjev. Če zamudimo uro, bodo zanamci tarnali nad nami, kot mi obžalujemo zamujeno uro v 17. stoletju. ●

● **Slovesnost** v Vangaindranu ob 50. obletnici prihoda slovenskih misijonarjev na Madagaskar

● Skupnost FMM v Torontu

● Z oskrbovanci doma Lipa

Iskanje luči v temi

s. Dorica Sever, FMM

Ob vrnitvi v Kanado me je pričakalo pismo našega regionalnega vodstva s sedežem v Bogoti v Kolumbiji, da Inštitut Frančiškank Marijinih misijonark po 25-letnem delovanju med Inuiti zapira misijon v Nunavutu. Naveden je bil razlog, da moramo biti sedaj pripravljeni odgovoriti na druge potrebe našega časa.

Poslana sem bila v našo mednarodno skupnost v Toronto, ki v vlemestu deluje od leta 1968. Skupnost sester, ki so iz Indije, Mjanmara, Šri Lanke, Gane in Filipinov, deluje predvsem med imigranti, v Papeških misijonskih družbah, v apostolatu poslušanja zapornikov ter ljudi, ki so v stiski, in v poučevanju angleščine.

Ni bilo lahko sprejeti te nove perspektive, ker sem še vedno spremljala dogajanje na severu, kjer delujejo katehisti, ki so bili od vsega začetka v moji formaciji in duhovnem spremljanju. Čakal me je čas privajanja na povsem novo življenje. Molitev, meditacija in tihota pred Resnično Prisotnostjo je bil zame čas, ko sem prepoznavala Gospodove stopinje. Včasih v temi

in tavanju, v spraševanju, tudi v iskanju novih možnosti. Potreben je bil čas, da sem spoznala, da je On na poti z menoj in da moram iti tja, kamor nočem. »Služiti v ljubezni in veselju je znamenje resnične svobode ...« V trenutkih duhovnega branja me je nagovarjal Kardinal Newman.

Novi obrazi so vstopili v moje življenje, vidim jih v bolnicah, ko jim nesem sveto obhajilo, v Slovenskem domu Lipa, kjer preživim nekaj ur v poslušanju spominov naših starejših bratov in sester ter z njimi molim, v župniji Marije Pomagaj, kjer lahko pomagam graditi župnijsko skupnost. Vsak ponedeljek imamo tudi *Winter table*, to je topel obrok za tiste, ki spijo na ulicah, so psihično bolni in zasvojeni. Pride jih okrog 87, največ zanje naredijo člani Marijine legije in moja naloga je, da jih pri tem podpiram in duhovno vodim, posebno ob torkih, ko imamo tedensko srečanje.

Misijonska nedelja nas je vabila, da bi ostali še naprej misijonarji upanja med narodi, v naših župnijah in povsod, kjer živimo. Naj se Jezus po nas še naprej sklanja k ljudem, ki ga iščejo v temi življenja, naj jim odpre novo pot, razsvetljeno s svojo bližino.

Bralcem Misijonskih obzorij želim blagoslovljen Advent in naj prihaja po nas Božja Ljubezen v naš svet. ●

ANGOLA

• Dan začnejo z molitvijo

• Otroci so željni objemov in topline

50 let neodvisnosti Angole

s. Zvonka Mikec, FMA

Pišem v dneh, ko tu v Angoli praznujemo 50-letnico neodvisnosti Angole. Jubileji so priložnost, da se stvari preverijo, obnovijo. Smo ena zadnjih afriških držav, ki je šele pred 50 leti dosegla neodvisnost od Portugalske, in naj bi zakorakala v nove čase. A so se ti časi spremenili v nadaljnje vojne, preganjanje med brati, boj za oblast in utrjevanje politike, ki ji še danes ne uspe voditi države tako, da bi vsi čutili, da živijo v svobodni in pravični deželi.

Cerkev oz. škofovska konferenca (Komisija pravičnost in mir) je organizirala Kongres sprave, na katerega smo bili vsi povabljeni. Redovniki, politiki in udeleženci iz različnih slojev smo razmišljali ter prepoznavali, česa Angola ni realizirala v teh 50 letih in mora za to prositi odpuščanja. Skupaj smo projicirali poti, ki bi nas pripeljale do boljše in lepše prihodnosti za vse. Zavedamo se, da je za to treba še veliko moliti in delati, da bomo tudi vsi misijonarji, ki so zdaj že večinoma domačini, pravi preroki za te čase nenehnih sprememb, po zgledu neštetihi, ki so dali življenje za rast Božjega Kraljestva v tej deželi.

Slovesno praznovanje

Po naših šolskih centrih pa je vse živo: smo v polnem teku šolskega leta in imamo ves čas nešteto priložnosti, da animiramo naše otroke in mlade. Oktobra smo spoznavali našo sestro misijonarko sr. Marijo Troncatti, ki je bila 19. oktobra razglašena za svetnico: za naš zgled misijonskega dela in življenja. Po vseh centrih smo imeli slovesno praznovanje. Otroci so kar tekmovali, kdo zna več, kdo bo bolj posnemal njeno dobroto, kdo bo lepše zaplesal in zapel njej na čast, zaključili pa smo s slovesno sveto mašo. Medtem pa v tej množici otrok prepoznavamo različne situacije, težave in veliko revščino, ki jo želijo skriti, a se je ne da. Prav v teh dneh priprav nam je ena deklica med popoldanskim pozdravom omedlela zaradi lakote. Takoj smo jo vključili med tiste, ki dobijo malico, ona pa

● **Otroška** radovednost je brezmejna

sedaj dobi še kosilo, preden gre v šolo. Oh, z nešteto primeri revščine se vsak dan srečamo. Skoraj neverjetno je, vendar so mnoge zgodbe naših otrok žalostne.

Ko te dni urejamo tudi poročila in pisma za botrstvo, se vsak trenutek zahvaljujem Bogu za vse naše botre, dobre ljudi, ki s svojim darom rešujejo življenja teh naših malih. In ko grem po dvorišču, se srce razmehča, ko ti mali otroci priletijo, da se stisnejo, da začutijo topel pogled, da so ljubljene in opogumljeni, naj le dobro študirajo, da bodo tudi oni postali učitelji ..., in spet odletijo.

Sreča v nesreči

Za konec pa le ne morem mimo sreče v nesreči. Ko so se naši misijonarji iz Kalula, skupnost salezijancev in sester, peljali na svetoletno srečanje misijonarjev v Sumbe, sedež škofije, ki je oddaljen približno 350 km, so naleteli na mokro in spolzko cesto, polito z oljem od tovornjakov. Zdrsnili so s ceste, se trikrat prevrnili, a ostali živi, hvala Bogu. So še na rehabilitaciji, a počasi gre vsem na bolje, nekaj posledic na hrbtenicah pa bo vendar ostalo. Veliko škode je na avtu, za katerega bo kar nekaj časa trajalo, da ga kleparji popravijo. Ljudje na misijonu vsak dan goreče molijo, da se misijonarji vrnejo. In Bog bo uslišal njihove molitve. Jaz pa sem se hitro obrnila na Misijonsko središče za pomoč. Saj smo že nekaj časa imeli potrebo

po novem avtomobilu za prevoz do šole v Kitili (Kalulo), a zdaj je to res nujno. Ker če se še to ustavi, ostanejo otroci v 20 km oddaljeni šoli zapuščeni. Pa vem, da temu ne bo tako. Zato se že kar vnaprej ponovno zahvaljujem vsem, ki nam vedno velikodušno pomagata in priskočita na pomoč. To je znamenje, da se Bog znova in znova rojeva v srcu vsakega izmed nas. In prav v tem duhu veselega pričakovanja, ki bo v Adventu še bolj izrazito, želim vsem našim misijonskim prijateljem blagoslovljen Božič. Bog z nami in med nami naj blagoslovlja, spodbuja, navdušuje in da čutiti toplino ljubezni, ki je On sam. ●

● **Udeleženci** kongresa so skupaj iskali rešitve za boljši jutri

INDONEZIJA

● **Pomoč** v bolnici

● **Molitev** rožnega venca pri Marijini votlini

Poslušam bolnike in spoznavam kulturo

s. Iva Horvat, FMM

V mestu Jambi na otoku Sumatra delujem že približno 18 mesecev. Vedno se zahvaljujem Gospodu, da se lahko tukaj učim indonezijske kulture, saj je ta del Indonezije znan po tem, da tu prebiva veliko različnih plemen in religij in je tako tu veliko bogastvo različnosti kultur in običajev.

Naša škofija je posebna v celotni Indoneziji, saj zaobjema največjo zemeljsko površino in tu Katoliška Cerkev tudi najhitreje raste. V zadnjih desetih letih je nastalo pet novih župnij s precej podružnicami, ki jih običajno duhovnik obiskuje dvakrat na mesec. Mladi kristjani se iz različnih področij selijo v naše mesto in si tu ustvarijo družino. Lepo je pri nedeljskih oznanilih slišati naznanilo porok. Tudi po trije pari se poročijo v enem tednu. In to samo v naši cerkvi. So pa še druge župnije in seveda naši delavci v šoli ali v bolnici, ki pripadajo drugim religijam.

Bolniški kaplan

Hvala Bogu je v Indoneziji poroka velika vrednota. Resnično verjamejo, da Bog blagoslavlja njihov zakon, tudi takrat, ko morda iz različnih razlogov ne morejo imeti otrok. Sama sem pred nekaj meseci postala neke vrste bolniški kaplan. Vsak dan obiskujem bolnike v naši bolnici, molim z njimi in jih poslušam v njihovih stiskah. To je res čudovit misijon, saj tako lahko prinašam Kristusovo ljubezen tem, ki jo resnično potrebujejo. Najbolj zanimivo je, da so naši bolniki vseh veroizpovedi. Pravzaprav je katoličanov še najmanj. Kot katoliška bolnica želimo posredovati katoliške vrednote preko služenja in spoštovanja človeškega dostojanstva. Pacienti sami nam povejo, da je pri nas oskrba bolnikov res dobra in da se bojijo iti v državne bolnice, kjer imajo sicer veliko boljše medicinske pripomočke, vendar je oskrba bolnikov zelo slaba. Vsak dan poslušam življenjske zgodbe in preko njih spoznavam tudi indonezijske običaje.

● **Stisk** rok in včasih že sama prisotnost, bolniku pomenita več kot tisoč besed

Molijo k Mariji

Bolniki namreč ne pripovedujejo samo o bolezni, ampak mi zaupajo svoje življenjske stiske. Opazila sem tudi, da je precej parov, ki so že nekaj let poročeni in jih dobri Bog še ni blagoslovil z darom otroka. Večina je protestantov in vsaj eden od zakoncev je bil vzgojen v katoliški veri in po poroki sprejel vero sozakonca. S takšnimi pari skupaj prosimo Mati Marijo za dar otroka, čeprav protestanti ne častijo Marije tako kot jo častimo katoličani. Protestantski par, ki se jima je po petih letih zakona rodila hčerka, mi je zaupal, da sta si tako zelo želela otroka, da sta šla k Marijini votlini in tam molila. Sklenila sta, da če bo punčka, ji bosta dala ime Marija in bosta postala katoličana. Videla sem njuno srečo, ko sta končno postala starša.

Ozaveščanje otrok

So pa seveda tudi pacienti, s katerimi se pogovarjamo o smrti družinskega člana. Na žalost je v Indoneziji veliko prometnih nesreč, ki zahtevajo smrtno žrtve. Veliko mladih umira in tako je veliko staršev, ki izgubijo svoje otroke. Da sprejmejo izgubo otroka, je težek in dolg proces. Izobraževalne ustanove imajo veliko odgovornost, da ozaveščajo otroke in mladino o nevarnosti na cesti. Resnično, tukaj se učim prinašati Božjo ljubezen vsakemu človeku, ki ga srečam. ●

● **Druženje** z domačini

Najtežje je doseči spremembo vrednot

Mark Anton Ramšak, bogoslovec

Gradnje v Ampitafa

Z izkopom prostora je gradnja dijaškega doma za dekleta precej napredovala. V teh tednih smo vlili ploščo za prvo nadstropje nove porodnišnice. Hkrati gradimo še pet nadstropnih hiš za bodoče študente medicine, ki bodo v Ampitafa opravljali prakso. Zgradili smo tudi novo cerkev blizu Ampitafa. Vmes je še obilo manjših del, od večjih pa se obeta še bolnica v Vatanato, ki jo je s strani Akamasoe pred kratkim odobril Pedro Opeka.

Vživljanje v Madagaskar

Jaz sem vsak dan bolje in tudi ti kraji in ljudje so mi vedno bolj pri srcu. Jezika se učim vsak dan, mi je pa všeč, da že znam precej molitev in že skoraj razberem kontekst svetopisemskega odlomka. Ta mesec molimo rožni venec pri družinah in tako vsak dan zmolim z njimi rožni venec v malgaščini. Glavne potrebe misijona vidim v spremembi vrednot pri ljudeh, vsaj kakor to jaz prepoznavam. Da ne bi bilo več splošnega mnenja med moškimi, da si večji »frajer«, če si lahko privoščiš več žena in otrok, za katere na koncu ne skrbijo. Da ne bi toliko cenili zunanega videza. Da ne bi porabljali denarja za telefone in zvočnike, ampak bi denar vložili v nakup rastlin ali živali. Da bi se mladi ogibali neurejenih spolnih razmerij, kontracepcije in drog. Kako doseči spremembo vrednot, še odkrivam. Gotovo je pot vera, ampak človek jo mora biti željan sprejeti. Obilo blagoslova. ●

● **Obnova** streh na objektih v Matangi

● **Pri vsaki** gradnji tudi domačini prispevajo svoj delež

Misijon s slovenskim pečatom

Izidor Grošelj, duhovnik LJ

Misijon Matanga leži na jugovzhodu Madagaskarja. Od glavnega mesta Antananarivo je oddaljen približno 900 km. Leta 1973 je kot misijonar tam začel Janko Slabe.

Z domačini je zgradil župnijsko cerkev, župnišče ter k sodelovanju povabil sestre redovnice, domačinke, za katere so tudi zgradili hišo. Nato se mu je pridružil misijonar Janez Krmelj, ki je najprej skupaj z Jankom, nato pa sam, zavzeto razvijal misijon. Pridružil se mu je Jani Mesec, ki je nadaljeval z delom. V pomoč mu je bil laiški misijonar Matija Nared. Sam pa sem prišel v Matango leta 2005 in po enem letu sodelovanja samostojno začeli voditi misijon.

Gradnja

Takrat smo dobili novega škofa, ki je bil zelo vnet za katoliške šole, saj je v državnih šolah pouk zelo slabo tekkel. Z zbranimi darovi iz Slovenije smo zgradili dve stavbi, kjer poteka pouk za celotno devetletko. Nadaljevali smo tudi s kmetijskim projektom, ki ga je začel že Janez Krmelj. Na pomoč je prihajal tudi prof. dr. Tone Ivančič, ki z nasveti

še danes pomaga pri nadaljevanju tega projekta. Pokazala se je potreba po dispanzerju. Zgradili smo lep dispanzer, ki ima elektriko (sončne celice), tekočo vodo in poleg sob v dispanzerju tudi majhne hišice, kjer stanujejo tisti, ki se zdravijo, ter domači, ki zanje skrbijo. Tudi dispanzer vodijo sestre. K nam so za krajše ali daljše obdobje prihajale medicinske odprave iz Slovenije. Ker je bila prvotna cerkev premajhna, smo zgradili novo, večjo. Ravno tako smo zgradili novo nadstropno župnišče in povečali hišo za sestre. Imeli smo kvalitetno mizarско delavnico, ki sedaj deluje pri Janiju Mescu. Pri vseh slovenskih

● **Obnovljeno** župnišče v Matangi

misijonarjih se je število podružnic in novih cerkva kar naprej večalo.

Dobrodošla pomoč

Sam sem bil v Matangi 10 let, do leta 2015, ko me je nasledil duhovnik domačin. Seveda so različni projekti še vedno do določene mere odvisni od naše pomoči, za katero skrbim na daljavo. V dispanzerju se dobijo zdravila, katera je treba plačati. So sicer cenejša kot v državnih lekarnah, pa vseeno jih je potrebno plačati, da dispanzer živi. Če bolnik potrebuje zdravila, pa nima denarja, se to poravnava iz našega fonda. Ravno tako je pri šolninah v njihovi šoli, kjer pomagamo, kadar staršem zmanjka sredstev. Ko je lakota, poskrbimo za riž. Sedaj je to približno 10 ton letno, da tisti, ki trpijo lakoto, dobijo delo, za plačilo pa riž. Nekateri njihovi učenci že študirajo na univerzi v Tananarivu, ki deluje v okviru Akamasoe in Pedra Opeke. Tudi njim pomagamo pri plačilu šolnine, stanovanja ... Domačini bodo seveda morali sami prevzeti čim več odgovornosti, dobrodošla pa je tudi naša pomoč. Vsem in vsakemu posebej, ki delate in darujete za misijone, iskrena hvala in Bog povrni! ●

● V času, ko so ljudje obirali klinčke, je pogorel še drugi del vasi Manambondro

Brez strehe je ostalo 900 ljudi

Janez Mesec, duhovnik LJ

V torek, 30. 10., opoldne je zagorelo v predelu Manambondra, kjer so lesene hiše najbolj tesno na kupu. Župan je skupaj s sodelavci naštel 273 hiš, ki so zgorele v požaru. Žrtev hvala Bogu ni bilo.

Pomočnik župana mi je včeraj tudi povedal, da je brez strehe nad glavo ostalo 972 ljudi. Domačini so se zatekli k sorodnikom v predele Manambondra, ki niso zgoreli, veliko pa je bilo v teh hišah podnajemnikov, ki so iz drugih krajev Madagaskarja prišli kupovat klinčke in prodajati vsakršno robo. Prosim za pomoč, da bom za prizadete kupil 10 ton riža. Da ne bodo lačni, ko bodo iskali les za ponovno postavitve svojih bivališč.

5. 11. – Hvala za hitro pomoč. Sem že v Farafangani, da uredim na banki menjavo v domačo valuto in nakupim riž.

14. 11. – Včeraj zvečer je prispel tovornjak s prvo pošiljko riža 100 vreč po 50 kg = 5 ton. Točno pred dvema tednoma sem trgovcu v Farafangani naročil, pa je imel težave s tovornjaki. Ravno včeraj pa je pogorel še drugi del Manambondra, trije zaselki zahodno od cerkve. Ker me ni bilo doma, sem po eni uri lahko poslikal samo še pogorišče, a je bilo še zelo vroče in nekatere hiše so še gorele, tako da z avtom nisem mogel domov. ●

UKRAJINA

• Poletni oratoriji v Zakarpatju

• Ukrajinski duhovnik bo del pomoči peljal najbolj potrebnim

Zdravila odpirajo pot do duš

s. Jožica Sterle, MS

Za nami je razgibano poletje, veselje oratorijev se je pleglo in že smo zakorakali v novo šolsko leto. S s. Katjo sva zavihali rokave vsaka na svojem področju. Zelo zanimivo je videti, kako se otroci pri katehezah dobrega pastirja z zanimanjem naučijo pripraviti oltar za sv. mašo, poznajo liturgične barve in se čudijo, da duhovnik ve, kateri plašč mora obleči v določenem liturgičnem obdobju. Počasi Jezus zanje postaja živa oseba, s katero se pogovarjajo.

Kateheze za odrasle

Ko sva videli, kako ta način uvajanja v odnos z Bogom nagovarja otroke, sva začeli s katehezami za odrasle. Oni so namreč zrasli brez verouka, kajti totalitarni režim ni dovolil nikakršnega poučevanja v veri. Čudež je, da se je vera med ljudmi ohranila. Prenašala se je iz roda v rod znotraj družin. Najbolj zvesti so hodili k sv. maši v zelo oddaljene cerkve, kajti cerkve po vaseh so bile spremenjene v skladišča, dvorane ... Sedaj je že 35 let verska svoboda, a ostala je velika nepoučenost ljudi srednje starosti. Ljudje, ki prihajajo na kateheze, večkrat rečejo: »Zakaj nam ni tega še nihče povedal?« Ob novih spoznanjih se jim svetijo oči. Jezus zanje postaja živa oseba, prijatelj, izvor in cilj življenja. Tega se obe iskreno veseliva.

Vojna nas povezuje v stiski

V naši državi že četrto leto divja vojna, ki je na Zakarpatju, hvala Bogu, direktno ne čutimo. Tukaj se ne strelja, rakete ne padajo. Je pa veliko trpljenje družin, ki imajo svoje očete in sinove na fronti. Že od začetka vojne se vsi ljudje dobre volje vsako nedeljo zberemo na dvorišču krajevne skupnosti in molimo 50 očenašev in 50 zdravamarj za mir. Tako smo se zelo povezali ljudje različnih veroizpovedi: pravoslavni, grkokatoličani, rimokatoličani in protestanti. Skupna stiska nas vodi k skupni molitvi. Obrobna vprašanja glede obredov niso več tako pomembna. Povezuje nas vera v enega Boga, Očeta vsemogočnega, ki nam lahko nakloni mir.

● **V Zakarpatje** redno prihaja pomoč iz Slovenije

● **Srečanje prijateljic**

Stiska pa je odprla tudi mnoga srca ljudi v Sloveniji, za kar smo vam iskreno hvaležni. Veliko se vas je povežalo v akciji zbiranja hrane, plenice, sanitetnega materiala, zdravil in denarja za uboge v Ukrajini. Zelo smo veseli, kadar se na naše dvorišče pripelje poln kombi dobrot za uboge. Skupaj s pomočjo pride tudi vaša molitev in zagotovilo, da naš trpeči narod ni od vseh zapuščen in pozabljen. Vesoljnost katoliške Cerkve je takrat otipljiva.

Ko gostje odidejo, pa sledi pregledovanje in sortiranje pomoči. Spletla se je že cela mreža prostovoljcev, ki pomoč vozijo na fronto. Tam najbolj potrebujejo obvezilni material, zdravila proti prehladu in hrano v konzervah. Vsa druga hrana pa gre na vzhod. Tamkajšnji župnik jo razdeli v najrevnejših vaseh, kjer so ostali samo še starejši ljudje. Tam je težko kaj kupiti, ker trgovine ne delujejo več tako kot nekoč.

Zdravila in čudodelna svetinja

Kandidatov, ki želijo zdravila, je povsod veliko. Nekaj jih razdelimo ubogim v naših vaseh, druga pošljemo naprej sodelavcem. Pogosto nam ravno zdravila in plenice odprejo pot do bolnikov. Potem pa sledi obisk duhovnika, prejem zakramentov in v hišo se naseli mir. Gospod je iznajdljiv pri iskanju poti do duš. Ker je veliko starejših ljudi ostalo doma samih, pogosto prosijo, da jih peljeva k zdravniku ali v bolnico. Takrat je priložnost ponuditi čudodelno svetinjo širšemu krogu ljudi. Ko sem bila nazadnje v onkološki bolnici, sem videla, kako so ljudje odprti za medsebojno pomoč in

za pomoč od zgoraj. Ko so se na njihovih vratovih zalesketale čudodelne svetinje, so imeli občutek, da so sedaj v dobrih rokah Device Marije. Zavest, da je ona z njimi, jim je prinesla novo luč.

Vsem, ki nam kakor koli pomagata, se prisrčno zahvaljujem. Me smo samo podaljšana roka vas v domovini. Sveti Vincencij Pavelski je rekel, da nam bodo ubogi odprli vrata v nebeško kraljestvo, ko bodo v nas prepoznali nekoga, ki jim je pomagal. Takrat bodo prepoznali tudi vas, ki ste zanje molili in zbirali pomoč. Naj molitev ne opeša, da bi se nas Gospod usmilil in podaril svetu mir. Tudi me se vas v veliki hvaležnosti spominjamo. ●

● **Prostovoljke** pripravljajo zdravila za nadaljnje razdeljevanje

KUBA

● Kuba po orkanu Melissa

Iz dneva v dan na Kubi

Peter Ivančič, SDB

29. 10. – »Gospa« Melissa (op.: orkan) je ure in ure mlela na majhnem sosednjem otoku Jamajka. Potem pa se je s svojim velikim vodno zračnim mlinским kolesom podala naprej.

Kakšni dve uri po polnoči je prispela in je v teh urah na obisku na Kubi, na jugovzhodnem delu otoka, kjer je Santiago de Cuba. Od tega mesta je 22 km oddaljeno največje kubansko Marijino romarsko svetišče El Cobre. Tudi tu dela to, kar njen strašen plesni ritem zna. Do nas ne bo prišla. Samo odmevne vetrovne in dežne kaplje bo poslala. Molimo za toliko ljudi, ki jim je tukaj ali kjerkoli ta mlin zmel in odpihnil še tisto malo, kar so imeli. Bog se nas usmili, nas blagoslovi, varuj vsega hudega in pripelji v večno življenje. Amen.

30.10. – Gospa Melissa je s Kube odšla izredno hitro. Ni čudno, saj s Kube še Kubanci hitijo. In hvala Bogu (Kar misliš storiti, stori brž!)! Vsako zadrževanje orkana na nekem predelu pomeni podaljšan čas vrtenja tega mogočnega vodno zračnega mlina, drobljenje vsega, kar ne prenese njegove hitrosti in moči. Predvsem pa

neskončnost »nočno-dnevne more«. Melissa je tudi na vzhodnem delu našega otoka naredila ogromno razdejanja in škodo. Včeraj popoldne sem na poti na misijonske postojanke srečal konvoj mašinerije, namenjen za najnujnejša popravila in obnove tega prizadetega predela Kube. A kaj je to za vse to razdejanje! Ob vsej bedi, ki jo otok že preživlja, še ta šok!

Bog je pred 2025 leti izbral v s slamo prekritem lesu v betlehemiški štalici in potem na Kalvariji, pot križa za naše odrešenje, prenavo in spreobrnjenje. Vseh 33 let je bil v tem mlinu človeštva zdrobljen v fino moko za Kruh Rešnjega Telesa življenja in stisnjen v preši za Kelih Presvete Rešnje Krvi. In to je pot, ki jo On tudi danes za vse človeštvo zakramentalno in preko vseh vrst preizkušenj in trpljenja vodi v Domovino Miru in večnega Pokoja! Skupaj z nami! Z našimi križi in težavami, cikloni in trdoto trenutkov, zvestobo in padci! Z vedno istim povabilom »hodi za meno« in opogumljajočim tonom »vstani in hodi«! Njegov križ je vedno znamenje trdnega Upanja za Nebesa!

Bogu hvala in vsem za nesebično duhovno in materialno podporo za obnovo parcel Gospodovega polja na katerem koli koncu sveta. ●

POSVET

● **Strokovno** preučevanje predmetov misijonarja Turka, ki jih hrani Slovenski etnografski muzej

● **Zemljevid** Kitajske, ki ga je Misijonskemu muzeju v Ljubljani leta 1934 podaril misijonar Jožef Kerec

Misijonarji tudi etnologi

Misijonarji so s svojih misijskih poti od nekdanj prinašali v domovino različne predmete, ki pričajo o navadah in kulturi tujih narodov. Na ta način so bili vedno svojevrstni ambasadorji za dialog med kulturami.

To polje sodelovanja se danes krči. Po eni strani so informacije danes lažje dostopne in njihovu raziskovanju se posvečajo specializirani znanstveniki. Po drugi strani pa globalizacija sili ves svet v neko brezoblično gmoto, kjer se izgubljajo posebnosti kultur.

V preteklosti pa ni bilo tako. Še pred 50 ali 100 leti so misijonarji opravljali pionirsko delo pri raziskovanju tujih ljudstev in ozaveščanju domače javnosti. Hkrati so bili pogosto tudi prvi, ki so tem istim ljudstvom dali pisano besedo in popisali njihove običaje. V domovini so se opirali na različne misijske družbe, muzeje, oblasti in društva. Tako se je v domovini znašlo veliko predmetov, ki so ob preoblikovanju raznih ustanov prepotovali tudi dolgo pot. Za nekaterimi zbirkami pa se je izgubila sled, posebej še v času nemške okupacije in komunistične nacionalizacije. Da bi vsaj del te

zgodovine rekonstruirali, v Misijonskem središču Slovenije že dlje časa sodelujemo z raziskovalci Slovenskega etnografskega muzeja in Centra za Azijske študije. Omeniti želimo predvsem doc. dr. Heleno Motoh in dr. Marka Freliha, ki jim v Misijonskem središču uspešno pomaga sodelavka Saša Sever Žuntar. Skozi to sodelovanje smo doslej uspeli pojasniti izvor nekaterih predmetov, ki jih hranimo v misijonski pisarni. Hkrati pa naš arhiv dopisovanja z misijonarji iz začetka 20. stoletja odkriva nova spoznanja za zgodovino misijonskega dogajanja v domovini. V duhu sodelovanja sva se predstavnika Misijonskega središča v torek, 11. novembra 2025, udeležila posebnega posveta v Slovenskem etnografskem muzeju, ki je obravnaval zbirko predmetov s Kitajske, ki jih je v muzej poslal misijonar frančiškan Peter Baptist Turk (1874–1944). Na posvetu so sodelovali strokovnjaki iz Slovenije, Italije in Kitajske ter skupaj odkrivali zanimive podrobnosti glede predmetov, ki jih hrani muzej.

V svojih rednih zbirkah etnografski muzej sicer hrani tudi predmete, ki sta jih v domovino prinesla misijonarja Friderik Irenej Baraga in Ignacij Knoblehar. Trenutno pa vabijo na ogled priložnostne razstave predmetov s Kitajske, ki so del zbirke mornariškega oficirja in zbiratelja Ivana Skuška. ●

SPOZNAJ UKRAJINO

Ali veš?

- Ukrajina, ki se razprostira na 603.550 kvadratnih kilometrih, je največja država, ki v celoti leži v Evropi.
- Uradno se je osamosvojila leta 1991, tako kot Slovenija in, tako kot mi, spada med najmlajše države na svetu, vendar trenutno zaradi vojne z Rusijo še vedno potekajo boji za samostojnost.
- V Kijevu, ki je glavno in tudi največje mesto Ukrajine, živi okrog 3 milijone ljudi, kar je več prebivalcev kot v celotni Sloveniji.
- Uradni jezik Ukrajine je ukrajinščina, vendar v državi govorijo kar 20 različnih jezikov. Ukrajinski jezik uporablja cirilico, ki ima 33 črk.
- Najbolj znana ukrajinska jed je boršč, juha iz rdeče pese, zelenjave in mesa. Ta rdeča juha se pogosto postreže hladno in se nato zmeša z jogurtom ali kislo smetano, zaradi česar juha dobi rožnato barvo.
- Ukrajino pogosto imenujejo »žitnica Evrope«, saj je ena izmed petih največjih proizvajalk in izvoznic žita na svetu, je pa tudi največji svetovni proizvajalec sončničnih semen in olja. Povsod v Ukrajini lahko vidite ogromna polja sončnic. Toliko jih je, da bi prekrili celotno Slovenijo, če bi jih izruvali!

Ukrajina je 29x večja od Slovenije in ima skoraj 18x več prebivalcev.

Uradni jezik: ukrajinščina

Glavno mesto: Kijev

Denarna enota: grivna (UAH)

1 EUR je približno 49 UAH.

Slovarček besed v ukrajinščini:

- Dober dan! - Добрий день! (Dóbryi den!)
- Kako ste? - Як справи? (Yak spravy?)
- Hvala – Дякую (Diákuiu)
- Oprostite – Вибачте (Výbachte)
- Prosim - Будь ласка (Bud láska)
- Kako ti je ime? – Як тебе звати. (Yak tebe zvaty?)
- Nasvidenje - До побачення (Do pobáchennia)

- Postaja podzemne železnice Arsenalna je druga najgloblja postaja na svetu, saj leži skoraj 106 metrov pod tlemi. Pogled z vrha strmih tekočih stopnic v temo podzemne železnice spodaj je lahko precej strašljiv. Vožnja s tekočimi stopnicami do postaje traja pet minut!
- V vasi Mežirichi v regiji Rivne so arheologi odkrili pristne zgodovinske zaklade: najstarejši zemljevid sveta, vgraviran v mamutovo kost, in najstarejše naselje Homo sapiensa, ki sega od 14.500 do 15.000 let nazaj.
- V vasi Klevan lahko najdemo najbolj romantičen kraj na celem svetu, ki ga imenujejo »Tunel ljubezni«. To je tri kilometre dolga železniška proga, obdana z veličastnimi drevesi, ki so oblikovana v predor. Spomladi in poleti turiste očara z vsemi odtenki zelene, jeseni pa s paleto zlate, oranžne in rdeče.

Slovenske misijonarke v Ukrajini

Misijonarka
Marijina sestra
čudodelne
svetinje

**s. JOŽICA
STERLE**

deluje v
Zakarpattju,
kjer je njeno delo
služenje revnim, bolnikom, umirajočim,
invalidom ter družinam v materialni
stiski. Sodeluje v življenju župnije,
predvsem s katehezo in različnimi
tabori. Pomaga tudi beguncem in
domačinom, prizadetim v vojni.

Misijonarka
v Ukrajini
**s. BARBARA
PETERLIN,**

Marijina
sestra
čudodelne
svetinje, je
predstojnica sester
v Kijevu. Pred vojno je s sosestrami
največ pomagala v bolnišnici, kjer
so služile ubogim in brezdomcem.
V trenutnem vojnem stanju poskuša
biti predvsem z ljudmi in jim pomagati,
kolikor le more.

Marijina sestra
čudodelne
svetinje

**s. MARTA
MEŠKO**

je
bila rojena
v Zakarpattju.
Pred vojno je v
Kijevu pomagala
v zavetišču za brezdomce, pripravljala
zanje različna srečanja, vodene
meditacije, pogovore ... Sedaj se
predvsem trudi ljudem pomagati s
hrano, zdravili ter obnovo hiš.

REŠI REBUS

Če ti uspe, dobiš
ime najbolj
romantičnega
kraja na svetu.

O=U

1 2 3 4

1 2 3 4 5

1 2 3 4 5

1 2 3 4 5

A=I

1 2 3 4

KATERA SENCA JE PRAVA?

»Ta izkušnja mi je odprla oči«

Društvo IniciativaAngola vsako leto organizira prostovoljstvo v Angoli. Letos je Afriko obiskalo 15 prostovoljk in prostovoljcev.

Na letališču v Luandi so nas (Nika, Lina, Zala, Klara) z nasmehi pričakale Don Boskove sestre, ki so nas pospremile do našega cilja v Calulo. Obiskale smo različne vasi, kjer smo otrokom z našo prisotnostjo popestrile dneve in jim pomagale pri učenju, igri, pogovorih. Povsod so nas pričakali z nasmehom in odprtim srcem. To nas je še posebej spomnilo, kako malo je včasih potrebno za srečo. Po enem mesecu v Angoli lahko z gotovostjo rečemo, da je bila to ena izmed najbolj posebnih izkušenj v našem življenju.

Njihova preprostost, veselje in odprtost so nas spomnili, kako pomembno je znati ceniti to, kar imamo. Angola in ljudje, ki smo jih tam srečale, bodo za vedno ostali v našem srcu.

Klara Šlibar

Letos sem skupaj z Johanno, Renato in Gerhardom prvič obiskala Angolo. V štirih tednih smo skupaj z otroki in mladimi izvajali pouk angleščine. K našim srečanjem je vsak dan prihajalo približno osemdeset otrok. Skupaj smo se igrali, risali, peli in plesali. Seveda smo spoznali tudi težjo plat življenja v tej državi, a so ljudje kljub temu srečni in hvaležni za to, kar imajo, četudi tega ni veliko. Ta izkušnja mi je odprla oči: srečno in zadovoljno je mogoče živeti tudi z zelo malo, kajti vrednote, vera, družina in prijatelji so ključ do srečnega življenja.

Simone Haschej

JUBILANTI

75 let življenja

Pavel Bajec, duhovnik KP, rojen 15. januarja 1951 v Colu. V misijone je odšel 8. decembra 1978. Deluje na Slonokoščeni obali.

50 let v misijonih

Pedro Opeka, lazarist, rojen 29. junija 1948 v San Martinu v Argentini. Kot duhovnik misijonar je na Madagaskar odšel 31. januarja 1976. Deluje na Madagaskarju.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

posameznika: Hostnik Varja, Iršič Polonca

ADVENTNA AKCIJA

župniji: Bovec, Vinica
Pilič Nevenka

SKLAD MIVA

župnije: Babno Polje, Biljana, Bočna, Boštanj, Bovec, Črenšovci, Črna, Črni Vrh, Davča, Dole pri Litiji, Gornji Grad, Javorje, Kisovec, Koprivna, Koprivnik v Bohinju, Koroška Bela, Ljubljana – Črnuče, Ljubljana – Rakovnik, Ljubljana – Sv. Nikolaj, Maribor – Sv. Janez Bosko, Metlika, Mokronog, Murska Sobota, Nova Gorica – Kr. Odrsešek, Nova Štifta, Planina, Planina pri Rakeku, Ptujška Gora, Rače, Radmirje, Radovica, Ribnica na Pohorju, Sora, Sorica, Spodnja Poljskava, Suhor, Sv. Ane v Framu, Sv. Anton, Sv. Anton na Pohorju, Sv. Jakob v Slov. Gorici, Sv. Katarina – Topol, Sv. Križ – Gabrovka, Sv. Štefan, Tolmin, Toplice, Trebelno, Trzin, Velika Polana, Zavrč, Zgornja Poljskava
posamezniki: Ašič Janez, Erjavec Primož, Frančiškanski samostan Kamnik, Furlan Estera, Hribernik Marija, Jernej Jeromen, Jesenko Marijan, Juren Karmen, Kancilija Franc, Kepe Igor, Kmetič Marjeta, Kokot Branka in Franc, Korez Jožica, Kosič Darko, Kravos Matjaž, Lah Benjamin, Lampe Jana, Ličen Starič Mirjana, Lorber Petra, Mevlja Damjan, Mur Robert, Nagode Alenka, Obreza Sonja, Pezdir, Pižmoht Marija, Polenšek Zlatka, Popovič Milan, Pšeničnik Marjana, Revisto d.o.o., Srnel Manuela, Šircelj Andrej, Tratnik Damjan, Vrečič Primož, Vulič Ivica, Zakotnik Andrej, Žužek Pavel

SKLAD ZA MISIJONE

župnije: Cerkno, Ljubljana – Šiška, Teharje
posamezniki: Barborič Alojzij, Blažič Mihael, Bogovič Anica, Bole Tea, Cimerman Sandi, Cunk Anže, Družina Pance, Godec Anica, Gosak Bojana, Hrstnik Tadej, Humar Romana, Janc dr. Miha, Jerič Valerija, Jug Evgen, Kancilija Franc, Kobal Andrej, Kocen Martina, Kociper Simon, Kompare Esther, Koprivnikar Jožica, Koren Štih Nataša, Kotnik Ambrož, Kovač Petra, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Križan Gabriela, Križanec Vinko, Križnič David, Lampe Jana, Leskover Tanja, Ličen Marko, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lovše Anica, Luzar Tatjana, Magdič Olga, Marin Hribar Katarina, Markelj Anton, Marter Ana, Mech Grazyna, Mernik Franc, Merše Franjo, Mikeln Petra, Miklavič Leonida, Miklič Vlasta, Mikulin Olga, N.N., Novak Andrej, Omahen Dolores, Ozimič Peter, Paškič Ilija, Perbil Lazič Katja, Pevec Andrej, Podkrižnik Jožef, Pogačnik Ivanka, Potisek Helena, Rupar Aleš, samostan Lazaristov Miren, Sestre Frančiškanke Brezmadežnega spočetja, Slak Alojzija, Šegula Zdenka, Štefe Francisco, Štern Ivan, Tajnikar Matej, Tanko Vida, Tome Albinca, Udir Jože, Vehar Magdalena, Vrčon Tomaž, Zorenč Davorina

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Blatnik Jožefa, Čretnik Hermina, Drešček Dolinar Maja, Eržen Vesna, Gomiš Miroslav, Harej Janko in Metka, Harej Vojko, Jagodič Kristjan, Jamnik Janez, Krašna Natalija, Kremžar Tomaž, Kržišnik Franci, Lukan Saša, Medvešek Viljem, Merljak Matjaž, Miheu Jožica, N.N., Opaka Peter, Oprčkal Marjan, Ozebek Bogdan, Pirnar Žan, Plešej Helena, Plevel Helena, Repa Katarina, Rihtar Matjaž, Rustja Andreja, Sanič Luka, Semenič Bojana, Skender Lucija, Slapšak Alenka, Štampar Robert, Tajnikar Matej, Verc Alenka, Zupanc Kristjan

SKLAD ZA MADAGASKAR

posamezniki: Remic Primož, Repar Mateja, Tomelj Andrej, Vrečar Vida

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

posamezniki: Mlakar Boštjan, Prašnikar Marjeta, Rustja Andreja

SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV

posameznik: Sanič Luka, Šmid Tomaž

MAŠNE INTENCIJE

posamezniki: Bogoslovno Semenišče, Firbas Marija, N. N.

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N. N., Podobnik Jožica

MISIJON AMPITAF

Adamič Kričaj Nives

PETER IVANČIČ

posamezniki: Koršič-Zorn Verena in Branko, Sraka Marija

S. ANKA BURGER

posamezniki: Bertolini Francesco, Harej Neva in Rajko, Klemenčič Franc, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Oblak Marija, Razzresen Marija, Stenko Marija, Šegula Zdenka

S. METKA KASTELIC

posameznika: N. N., Šeškar Ogrin Mateja

S. VIDA GERKMAN

posamezniki: Misijonski Krožek Rojan – Trst, Molitvena skupina Koper sv. Marko, N.N.

S. VESNA HITI

posamezniki: Babič Angela, Bertolini Francesco, Cergolj Janez, Herman Mihael, Kocijančič Katarina, Lajevec Janja, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Petrovič Jernej, Rihtar Aneta

TONE KERIN

posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, Šušteršič Ivana, Valenčič dr. Rafko

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Colnar Marija, Kocijančič Katarina, Misijonski Krožek Rojan – Trst

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bogataj Gregor, Bogoslovno

Semenišče, Bolta Majda in Marko, Demšar Vida, Gospa Mama, Kolander Tadeja, Logar Edo, Pavlakovič Jože, Perovšek Francka, Potočnik Niko, Razztresen Marija, Razztresen Matko, Rupar Olga, Sušnik Kolbezen Barbara, Zgubič Evgen

GRADNJA CERKVE-GULU

posamezniki: Harej Janko in Metka, Krevelj Branko, Pirc Dragica

JANEZ MIHELČIČ

posameznika: Jenič Dušan, Vovk Dragica

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Dolenšek Marjan, Kocijančič Katarina, Murn Marija, Verdinek Ema

MISIJONARKE MATERE TEREZIJ

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

posamezniki: Bec Alenka, Breclj Timotej, Cukajne Luka, Čušin Branko, Jeseničnik Jošt, Kržišnik Eva, Kunstelj, Lorber Petra, Misijonski krožek Rojan – Trst, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Pavlakovič Jože, Pirc Janko Jožef, Pirc Peter, Podberšič Neža, Popotno društvo Poprek, Soklič Andrej, Šimic Apolonija, Špendov Barbara, Verdinek Ema, Zavodnik Grobljar Marija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Bohak Ivan, Bolta Majda in Marko, Buček Marko, Hauptman Janez, Hočevar Janko, Hrup Tatjana, Jezovšek Maja, Jugovič Katja, Kern Trček Marjeta, Kham Ludovika Alenka, Koder Ervin, Kosar Jelka, Kukman Jože, Lah Benjamin, Marolt Franciška, Mušič Andrej, N.N., Peršin Mateja, Pintarič Rozka, Pirc Peter, Polončič Ladislava, Prnaver Miran, Ramovš Vera, Rus Valerija, Sela Rahela, Snaj Irena, Ščavničar Ema, Štremfelj Teja, Vegan Janez, Vovvodič Tanja, Vovk Dragica, Vrtačnik Petra, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE

posamezniki: Misijonski Krožek Rojan – Trst, Molitvena skupina Koper sv. Marko

P. MARTIN KMETEC

posamezniki: Bertolini Francesco, Blatnik Jožefa, Kreslin Magda, Sušec Karmen, Ščavničar Ema, Vehovar Darinka, Vrtačnik Brigita

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Oblak Marija, Pirih Marija, Zadravec Roman

S. BOGDANA KAVČIČ

župnija Gornja Radgona
posamezniki: Anko Ivana, Kežman Aleš, Kocijančič Katarina

S. ANICA STARMAN

posameznika: Bajec Ivan, Kocijančič Katarina

S. FANI ŽNIDARŠIČ

posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, Ravbar Anica

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Ipavec Boža, Kelhar Gregor, Lajevec Janja, Mežan Olgica, Molitvena skupina Koper sv. Marko, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera, Ravbar Anica

STANE KERIN

posamezniki: Kern Jože, Lah Benjamin, Pavlakovič Jože, škofija Novo Mesto

S. URŠA MARINČIČ

župnija Bovec – prvoobhajanci
posamezniki: Andlovce Irena, Benigar Ana, Bitenc Jan, Bucik Branko, Bunderla Lidija, Cencelj Matija, Colnar Marija, Cvetek Jan, Dolinšek Tatjana, Fekonja Simona, Friedrich Jožefa, Goršič Milena, Gros Manca, Harej Neva in Rajko, Jagodič Leon, Jeralič Martina, Juren Karmen, Kastelic Jože, Keržič Ema, Kočar Marija, Kokošin Marija, Kolenc Ivan Marjan, Kosce Jasmina, Kovačič Matej, Kramer Jožef, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, Narobe Breda, Pisk Tomaž, Popek Nina, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja, Štalec Jože, Štuhec dr. Ivan, Šuštar Irena, Verdinek Ema, Vrtačnik Petra, Zornik Zoran, Zver Szűcs Sonja, Žigon Olga Vida

S. MOJCA KARNIČNIK

Misijonski Krožek Rojan – Trst

P. MIHA MAJETIČ

Misijonski Krožek Rojan – Trst

MARIJINE SESTRE V UKRAJINI

posamezniki: Fajdiga Joško, Jeromen Kavčič Marija, Kukar Rozi, N.N., Pečarič Podobnik Karmen, Pirc Janez in Anica, Šifrer Marija, Verdinek Ema, Vovk Dragica, Zajec Marija, Zupančič Alojz

POLONA DOMINIK

posamezniki: Glasenčnik Daša, Horvat Nataša, Ivanjko Mateja, Kovač Jurčenko Urška, Merše Franjo, Misijonski krožek Rojan – Trst, Sajko Andrej

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posameznice: Gale Bogomira, Kokovnik Zofija, Lah Zmaga, Snaj Jana

S. IVA HORVAT

posameznice: Colnar Marija, Ravbar Anica, Hočevar Jana, Žigon Ivana

SABINA KERN

posameznice: Korasa Ana, Lah Zmaga, Snaj Jana

MARK ANTON RAMŠAK

posameznika: Kolenko Stanko, Neubauer Janet

S. ANA ŠUŠTAR

Ažman Bogdan

JOŽE ANDOLŠEK

posamezniki: Habjanič Jožica, Hren Tadeja, Lenassi Ivan, Ličan Anton

Adventni koledar 2025

V jubilejnem letu beremo Zgodbe upanja iz misijonov. Resnične zgodbe ljudi, ki jim je vera spremenila življenje.

Spremljajte jih na spletni strani:
<https://www.missio.si/adventni-koledar/>

**Misijonska
obzorja**

Izhajajo v Ljubljani od leta 1987

Katoliški misijoni

GROBLJE, RIM, BUENOS AIRES
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938–1987